

10de JAARGANG, NR. 188
3 DECEMBER 2012

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWSBERICHTEN

6 BOEKBESPREKING

9 PLATENRECENSIES

Ilja Reijngoud, Amina Figarova,
 Hermine Deurloo, Jazz Orchestra
 of the Concertgebouw, Baraná,
 Herman Nijkamp, Swart/Rolff/
 Rotella, Hiromi (dvd) e.a.

18 CONCERTVERSLAGEN

Hybrid 10tet, James Farm, Jazzfest
 Berlin, Willem Breuker Kollektief e.a.

EN VERDER:

24 New York Calling (Roos Plaatsman)

27 Jamsessie (Joke Schot)

JAZZFLITS 189

staat 17 december 2012 op

<http://www.jazzflits.nl>

NIEUWSSELECTIE

**RITA REYS ZINGT TIJDENS
 BENEFIET VOOR JAZZARCHIEF**

Zangeres Rita Reys treedt 16 december op tijdens een benefietconcert voor het Nederlands Jazzarchief (NJA) in het Bimhuis te Amsterdam. Het Nederlandse Jazzarchief moet het vanaf 1 januari 2013 zonder rijkssubsidie stellen.

Behalve Rita Reys hebben ook improvisator Michiel Braam, saxofonist Benjamin Herman, drummer John Engels, pianist Ruben Hein en saxofonist Michael Moore hun medewerking toegezegd. Jules Deelder houdt enkele voordrachten. Verder zal Hans Dulfer enkele voorwerpen veilen, zoals een kunstwerk van Han Bennink en een originele jazzfoto van Eddy Posthuma de Boer. Het NJA maakt op het moment deel uit van het Muziek Centrum Nederland. Dat zal op 1 januari zijn deuren sluiten. Vanaf dan moet het archief zichzelf bedruipen. Het nieuwe bestuur staat een nieuw bezoekerscentrum in 2014 voor ogen, waar behalve de complete digitale collectie (ruim 50.000 items) ook uitgebreide documentatie kan worden geraadpleegd. Tot 16 december zijn de te veilen bijzondere affiches en foto's te bezichtigen in het Bimhuiscafé.

Het Nederlands Jazz Archief verliest zijn subsidie op 1 januari aanstaande. Maar het moet natuurlijk blijven bestaan. Help mee om het te redden. Wordt voor 60 euro per jaar Vriend. Doe het nu: <http://www.jazzarchief.nl/>

●

ia77

JazzFlits

JAZZFLITS IS EEN ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE

CONCERT

DIANE KRALL MONTER EN FRIS IN EINDHOVEN

In het Amsterdamse Carré werd haar optreden wegens ziekte afgelast, maar vijf dagen later stond op 7 november zangeres-pianiste Diane Krall monter, fris en met een opgeruimd humeur in de Eindhovense schouwburg. De uitverkochte zaal genoot met volle teugen van La Krall die nog steeds een grote voorliefde voor liedjes uit de jaren twintig en dertig heeft. In een wervende show reeg zij bekende standards aaneen, waarbij op de achtergrond bizarre fragmenten uit filmpjes uit die jaren werden geprojecteerd. Als 'Popsicle toes' en dergelijke nummers door de moderne Krall worden gezongen is dat een anachronisme, zij het een aangename. Haar glasheldere pianospel en haar zang, met een licht opgeruwd, zwoel randje maken zelfs van een achterhaalde 'novelty song' als 'Frim fram sauce' een genot om naar te luisteren. Hoewel de verre geschiedenis nog steeds de grootste rol in haar muziek speelt is Diane Krall zich duidelijk aan het vernieuwen. Een heel eigen versie van Doc Pomus' 'Lonely avenue' (Ray Charles ervan maakte er een R&B-hit van) leidde de nog eigentijdsere Tom Waits in, die in 'Temptation' en andere nummers met een Krall-sausje werd overgoten. Na twee uur zingen, spelen en babbelen ging iedereen voldaan huiswaarts.

Tekst en foto: Tom Beetz

NIEUWS

Tetzepi op tournee met Louis Sclavis

Bigtet Tetzepi gaat begin januari op tournee met de Franse klarinettist Louis Sclavis. Ze werken samen onder de noemer 'Tetzepi Meets Louis Sclavis: Seeds IV'. Samenwerken met Louis Sclavis was een lang gekoesterde wens van de leden van Tetzepi. De eerste ontmoeting vond plaats tijdens de Ba-teau Ivre Jazz Cruise in Veere, Zeeland. Sclavis zal muzikale ideeën leveren, 'Seeds', die als uitgangspunt dienen voor improvisaties. Maar ook worden vijf nieuwe composities van Hans Leeuw, Tobias Klein, Jorrit Dijkstra, Albert van Veenendaal en Lisa Miller gespeeld.

Ellister v/d Molen. (Foto: Piet Gispen)

Ellister van der Molen in Dublin bij Noel Kelehan-memorial

Trompettiste Ellister van der Molen heeft 25 november een gastoptreden verzorgd bij een eerbetoon voor de in februari overleden Ierse pianist-dirigent Noel Kelehan. Dat vond plaats in de National Concert Hall in Dublin. Hoewel Kelehan bij het grote publiek vooral bekend is als dirigent van meerdere winnende Eurovisie Songfestival-inzendingen, was hij ook een verdienstelijk jazzmusicus en componist. Tijdens het concert werd onder meer zijn 'Episodes' gespeeld. Dat ging dertig jaar eerder op dezelfde plek in première, maar werd nooit op de plaat gezet. Van der Molen speelt wel vaker in Ierland. Zo was ze gastsoliste bij het Dublin Jazz Orchestra, speelde op het vermaarde Cork Jazz Festival en daarnaast in bijna elke jazzclub in Dublin.

PODIA

BELGRADO JAZZ FESTIVAL: MIX VAN STERREN UIT AMERIKA EN EUROPESE ENSEMBLES

De ogenschijnlijk goedgehumeurde ster Ambrose Akinmusire. (Foto: Joke Schot)

Het jazzfestival van Belgrado trok vanaf 1971 tal van prominente jazzmusici naar de hoofdstad van Servië. Miles Davis speelde er bijvoorbeeld drie keer. Toch was in 1990 de koek op. In 2005 herleefde het Beogradski Jazz Festival echter. En sindsdien is het weer een jaarlijks evenement.

Srdjan Ivanovic, drummer Blazin' Quartet. (Foto: Joke Schot)

Eind oktober vond in Belgrado de 28ste editie plaats met vier dagen jazz op het programma. Het festival timmert aan de weg met een mix van grote namen uit Amerika (deze editie onder anderen saxofonist Joe Lovano, trompettist Dave Douglas, saxofonist Rick Margitza, trompettist Wallace Roney, saxofonist Joe Lovano en trompettist Ambrose Akinmusire) en interessante Europese ensembles, zoals het European Saxophone Ensemble, Das Kapital, Ibrahim Electric en het Blazin' Quartet met de Nederlandse saxofonist Joao Driessen in de gelederen. Blazin' Quartet sloot 25 oktober, de eerste dag van het festival af in Dom Omladine. De foto van drummer Srdjan Ivanovic werd daar gemaakt door Joke Schot. Zij nam in een wandelgang ook de Amerikaanse ster Ambrose Akinmusire op de korrel. Hij trad de 27ste voor een volle zaal op.

NIEUWS

Dutch Swing College Band in Enkhuizens Jazz Walk of Fame

De Dutch Swing College Band is opgenomen in de Jazz Walk of Fame die in het centrum van Enkhuizen ligt. Her en der liggen daar straattegels met de naam van een jazzmusicus of -formatie uit de oude stijl. De Dutch Swing College Band maakt er nu onderdeel van uit. De tegel werd 28 oktober onthuld door bassist Ardie Braat en klarinettist-saxofonist Frits Kaatee. Kaatee is 'best wel een beetje trots', aldus het Noordhollands Dagblad. De tegel van het orkest ligt voor restaurant Dönerland.

Wadada Leo Smith schrijft stuk over De Mars op Washington (1963)

Trompettist Wadada Leo Smith heeft een beurs gekregen van de Fromm Music Foundation van de Harvard University. Hij zal die gebruiken om een stuk te schrijven over de 'Mars op Washington DC', die 28 augustus 2013 vijftig jaar geleden plaatsvond. Tijdens deze manifestatie hield Martin Luther King zijn beroemde 'I have a dream'-toespraak. Het nieuw stuk gaat onderdeel uitmaken van het opus 'Ten freedom summers', waaraan Smith al ruim dertig jaar werkt. De première van de nieuwe compositie is begin mei 2013 in New York.

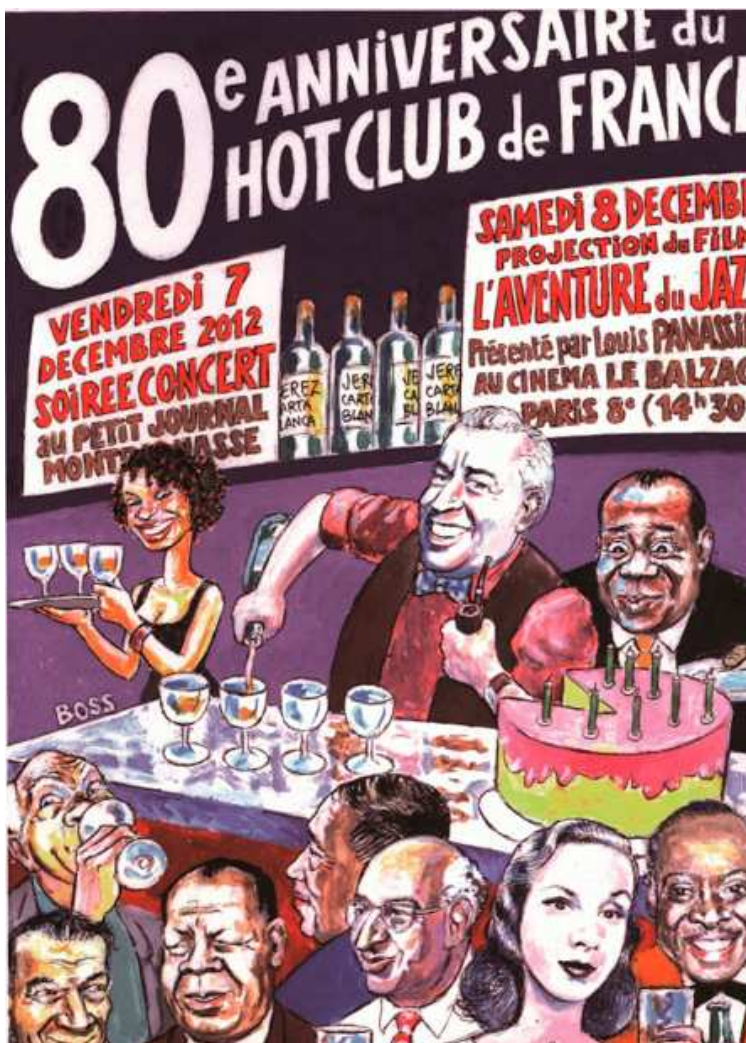
Concertgebouw Amsterdam start met maandelijkse jazzclub

De Koorzaal van het Concertgebouw Amsterdam wordt tot het eind van het seizoen iedere maand omgetoverd in een jazzclub. In de club treden leden van het Jazz Orchestra of the Concertgebouw op, soms in reeds bestaande formaties. Het startschot weerklonk op 23 november toen gitarist Jesse van Ruller, klarinettist Joris Roelofs en bassist Clemens van der Feen optraden met hun formatie Chambertones. De reeks vervolgt op 14 december met The Ghost, The King & I. Volgend jaar staan pianist Peter Beets, een trio van dirigent Henk Meutgeert met saxofonist Sjoerd Dijkhuizen en Dig d' Diz & Menno Braams op het podium.

Standbeeld Clifford Brown in geboorteplaats onthuld

Een standbeeld van trompettist Clifford Brown is 9 november in zijn geboorteplaats Wilmington onthuld. Het bronzen beeld staat in een stadspark en toont een trompet spelende Brown. Het eerbetoon is betaald uit het Wilmington's Percent for Art Fund. Clifford Brown groeide in Wilmington op. Hij kwam in 1956 op 25-jarige leeftijd om het leven.

PODIA VERVOLG

Het affiche voor de viering van het jubileum van de Hot Club de France. De man die de glazen achter de bar inschenkt is Hugues Panassié. Verder zijn onder anderen Louis Armstrong, Count Basie en Duke Ellington te herkennen.

HOT CLUB DE FRANCE BESTAAT TACHTIG JAAR

In Parijs wordt 7 december gevierd dat de Hot Club de France tachtig jaar bestaat. Plaats van handeling is jazzclub Le Petit Journal in Montparnasse.

De Hot Club de France werd in december 1932 opgericht door een aantal Franse studenten. De club was de voortzetting van de Jazz Club Universitaire, waar zij in 1931 mee begonnen waren. De Hot Club was een van de eerste jazzorganisaties ter wereld. Hugues Panassié (als president) en Charles Delaunay (als secretaris-generaal) waren leidende figuren in de Club. De Hot Club diende voor de initiatiefnemers als instrument om zowel de tegenwoordig 'oude stijl' geheten jazz te promoten, als ook swing en blues. En dat doet de organisatie nog steeds, onder meer als associatie waarbij veel jazzclubs zijn aangesloten. Wereldwijd is de naam van de club bekend geworden door het vermaarde Quintette du Hot Club de France, waarvan onder anderen gitarist Django Reinhardt en violist Stéphane Grappelli lid waren.

Tijdens de jubileumviering in december zullen vier formaties optreden die zo'n twintigtal gasten zullen begeleiden.

NIEUWS

Prinses Christina Jazz Concours 2012 heeft zo'n 300 deelnemers

Floris Kappeyne, Stefan Franssen Group, Oosterdok 4, Refrein en de Festival Youth Big Band hebben op het Prinses Christina Jazz Concours een eerste prijs gewonnen. Op zaterdag 24 en zondag 25 november deden rond de driehonderd jonge jazzmuzikanten mee aan dit concours, dat plaatsvond in het Bimhuis en het Muziekgebouw aan 't IJ in Amsterdam. Een professionele jury, met onder anderen Co de Kloet, Randal Corsen, Esmée Olthuis en Martin Fondse, selecteerde uit alle solisten, duo's, bands en bigbands acht deelnemers voor de finale van het Prinses Christina Jazz Concours.

Danilo Perez. (Persfoto)

Danilo Perez UN Artist for Peace

Pianist Danilo Perez is benoemd tot UN Artist for Peace. Dit eerbetoon van de Verenigde Naties valt hem ten deel vanwege zijn inspanningen om extreem arme kinderen in zijn geboorteland Panama met muziek in aanraking te brengen.

Boelo Klat bij Mijke's Middag

De Groningse pianist Boelo Klat verzorgt op 25 januari 2013 een optreden in Mijke's Middag Live. Dat programma is om 16.00 uur te beluisteren op Radio 6 (via kabel en internet).

Heeft u jazznieuws?

Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

PODIA VERVOLG

AMINA FIGARO SEXTET SPEELT MUZIEK VAN NIEUWE CD 'TWELVE' IN DEN BOSCH

Ter promotie van haar nieuwe cd 'Twelve' speelde op 23 november in de Toonzaal in Den Bosch het sextet van pianiste/componiste Amina Figarova. Trompettist Ruud Breuls en saxofonist Johannes Müller hadden Ernie Hammes en Marc Mommaas vervangen, maar voor de rest werd een getrouwe vertolking van de cd gegeven. Op de foto Amina Figarova, met op de achtergrond fluitist en echtgenoot Bart Platteau. Zie voor de bespreking van 'Twelve' pagina 10 van dit blad.

Foto en tekst: Tom Beetz

JAZZPODIUM BIRD KRIJGT MINDER SUBSIDIE

Het Rotterdamse jazzpodium Bird krijgt van 2013 tot en met 2016 jaarlijks 50.000 euro minder gemeentelijke subsidie dan door het College van B&W aan de gemeenteraad voorgesteld. De raad steunde 13 november het voorstel van de fracties van D66, PvdA en SP om dit bedrag naar de popsector over te hevelen.

In het voorstel van het College van Rotterdam stond Bird voor jaarlijks 224.500 euro opgenomen. D66, PvdA en SP vonden dat te veel en dienden een motie in. Daarin werd naar voren gebracht dat de Rotterdamse Raad voor Kunst en Cultuur - die het College van B&W over de toekenning van de cultuursubsidies adviseerde - de subsidieaanvraag van Bird had afgewezen en Bird pas subsidiabel achtte als er aanvullende gelden voor cultuur beschikbaar zouden worden gesteld. De motie verzocht het College om 50.000 euro van Bird naar Live in Rotown over te hevelen, zodat die organisatie grote popconcerten kan organiseren in Rotterdam. Omdat de motie werd aangenomen krijgt Bird tot 2016 jaarlijks 174.500 euro op de rekening bijgeschreven.

NIEUWS

Candy Dulfer en Maceo Parker samen op het podium. (Foto: Joke Schot)

Maceo Parker onvermoeibaar

Wie Maceo Parker zegt, zegt Candy Dulfer. Zij was te gast tijdens het concert dat de saxofonist op 20 november in de Rotterdamse Schouwburg gaf. Parker schotelde zijn gehoor maar liefst drie uur funk en soul voor. Pas tegen middernacht zette hij er een punt achter.

Gent Jazz Festival zet John Zorn in het zonnetje

Het komende Gent Jazz Festival staat zondag 14 juli 2013 in het teken van de zestigste verjaardag van John Zorn. Hij bereikt die leeftijd op 2 september 2013. Naar aanleiding van deze mijlpaal werkte Zorn met bevriende muzikanten een volledig programma uit onder de noemer 'Zorn at 60'. Voor het project komen onder anderen naar Gent: Mike Patton, Jesse Harris, John Medeski, Marc Ribot, Trevor Dunn, Kenny Wollesen, Joey Baron, Cyro Baptista, Steve Gosling, Jamie Saft en Ikue Mori.

Concord Jazz kondigt nieuwe cd's aan

Het komende voorjaar komen bij Concord Jazz nieuwe albums uit van Patricia Barber ('Smash'), Terri Lyne Carrington ('Money Jungle: Provocative In Blue'), NEXT Collective ('Cover Art') en Hiromi ('Move').

OVERIG

Het Brits Roller Trio: nummer 1 in de Europe Jazz Media Chart. (Foto: Lisa Naylor)

EUROPESE JAZZBLADEN SLAAN HANDEN INEEN

Een aantal Europese jazzbladen heeft onder de noemer European Jazz Media de handen ineengeslagen. Een van de eerste vruchten van de samenwerking is de Europe Jazz Media Chart, een overzicht van interessante nieuwe platen.

Onder meer de bladen Jazzwise (UK), Jazzthetik (BRD), Orkester Journalen (Zweden), Jazz Special (Denemarken), Musica Jazz (Italië) en Jazz thing (Duitsland) zijn lid van European Jazz Media. Ook het Nederlandse blad Jazzism heeft zich aangesloten. De jazzbladen hopen onder meer ervaringen te kunnen delen. Het uiteindelijke doel van de samenwerking is het vergroten van de interesse in jazz en het ondersteunen van de ontwikkeling van deze muzieksoort.

De nieuwe Europe Jazz Media Chart is een eerste gezamenlijk initiatief. Het is geen lijst gebaseerd op de plaatverkoop, maar een overzicht van muziek die volgens vertegenwoordigers van de bladen de moeite van het signaleren waard is. De eerste lijst wordt aangevoerd door het Roller Trio met de cd 'Roller Trio'. Twee staan Alexey Kruglov & Jaak Sooäär Trio met 'Sea Colours' en op drie is Alexander von Schlippenbach met 'Schlippenbach plays Monk' te vinden. In de top tien zijn verder onder anderen het Elina Duni Quartet, Jakob Bro/Thomas Knak, Peter Van Huffel's Gorilla Mask en Jól Pálsson genoteerd.

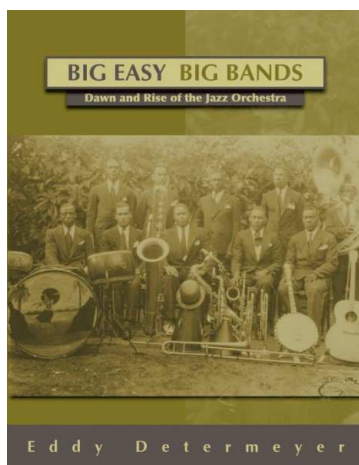
BUS MARCUS MILLER BAND VERONGELUKT

De bus waarin de band van Marcus Miller op 25 november op weg was naar Nederland is in Zwitserland verongelukt. De geplande optredens in Hengelo, Tilburg en Utrecht zijn komen te vervallen.

De bus was op weg van Monte Carlo naar Hengelo. Op de A2 in Zwitserland sloeg het voertuig in een bocht om en viel het op zijn kant. Bij het ongeluk kwam een van de twee chauffeurs om. De overige elf inzittenden, het gevolg van Miller, raakten gewond en moesten naar het ziekenhuis. Miller zelf en zijn bandleden Alex Han en Kris Bowers mochten dat dezelfde dag al weer verlaten.

JAZZ OP PAPIER

EEN ONBEKENDE BIG BAND CULTUUR

Eddy Determeyer.

Big Easy big bands : dawn and rise of the jazz orchestra.

Groningen : RhythmBusiness, 2012.

281 p. : ill. ; 28x22 cm.

ISBN 978-90-819578-0-9 ing.

Prijs 15,50 euro. Te bekomen via

www.eddydetermeyer.com.

De titel vraagt om enige uitleg. Met de term Big Easy zijn we gauw klaar: dat is de stad New Orleans. Wat een big band is, zou geen problemen moeten opleveren: een band bestaande uit minstens twaalf man. In de praktijk blijkt een definitie op grond van de grootte niet te voldoen. Traditioneel gezien kwam de big band voort uit het dixielandcollectief door de klarinetpartij uit te bouwen tot een driemansrietsectie, het minimum om een akkoord te vormen. En daarvoor werd het uitschrijven van een arrangement een vereiste. Samen met een kopersectie van één trompet en één trombone kunnen we een combinatie van acht personen dus reeds tot een bigband rekenen. In zijn boek komt Determeyer tot een soortgelijke omschrijving, al blijkt zijn invulling van het begrip wel heel ruim.

Maar we zijn er nog niet. New Orleans associëren we in de eerste plaats met de naar de stad genoemde stijl. Dan zijn er de brassbands ter opluistering van allerhande ceremoniën en de shuffle beat van de rhythm & blues aldaar. Historisch gezien komt na de polyfonie van de New Orleans jazz die van de Chicagostijl, met meer aandacht voor solo's, om uit te kristalliseren in het bandwerk van Fletcher Henderson. Arrangementen werden geschreven in het veelvuldig nagevolgde call and response principe, waarbij de drie secties elkaar afwisselen in de melodievoering.

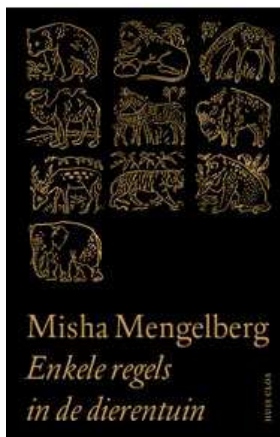
Maar waren er ook big bands in New Orleans? Jazeker: Bruce Raeburn van het Hogan Jazz Archive van de Tulane University noemt het een onontgonnen terrein. Determeyer begroef zich daar in de archieven, combineerde zijn bevindingen met het materiaal dat hij in de loop der jaren in interviews had verzameld en beschreef zo'n twintig bands. Omdat erkende uitgeverij er kennelijk weinig brood in zagen, is het een eigen uitgave geworden. Het boek is onnodig zwaar, ligt moeilijk in de hand en laat zich door de brede bladspiegel wat ongemakkelijk lezen. Op de inhoud valt echter niets aan te merken.

De meeste bandleiders – Papa Jack Laine, John Robichaux, Manuel Perez, Sam Morgan, Luis Russell, Johnny DeDroit, Cap'n John Handy, Sidney Desvigne en anderen – zijn wel bekend, maar het wel en wee van de bands, inclusief de diverse bezettingen, is nergens zo uitvoerig beschreven. Een uitzondering geldt voor Fate Marable, aan wie William Howland Kenney speciaal een hoofdstuk wijdt in zijn 'Jazz on the river' (2005), een boek dat Determeyer lijkt te zijn ontgaan (zie JF, jrg. 3, nr. 18). Bedenk daarbij wel, dat van hun werk niets of vrijwel niets is nagelaten. Bij dat van Joe Robichaux en Don Albert komt even Fletcher Henderson ter sprake, maar voor het overige blijft de in het voorwoord geciteerde uitspraak van Robert Goffin uit 1948 overeind staan: "[The testimonies] praise musicians and bands, but they forget to tell us about the very character of the music. The question remains how they played."

Het eerste hoofdstuk is een duik in de geschiedenis van de stad. Het schijnt een verplicht nummer te zijn in elk boek over New Orleans: de Franse en Spaanse overheersing, de opeenvolgende en uiteenlopende wetgevingen, de speciale rol van de Creolen, de mengelmoes van culturen. Desondanks wordt kennisname van harte aanbevolen: aan Determeyers heldere uiteenzetting en logische opbouw – in perfect Engels – zal het niet liggen. Het is zonder meer prijzenswaardig dat de schrijver, na zijn biografie van Jimmie Lunceford (zie JF 25/3 en 9/4-2007), andermaal een gat in de jazzwetenschap heeft opgevuld. **Jan J. Mulder**

VERVOLG JAZZ OP PAPIER

EEN HOLLANDSE DADAÏST

Misha Mengelberg
Enkele regels in de diertuin
 (samengesteld door Erik van den Berg)
 Rimborg: Uitgeverij Huis Clos, 2012.
 132 pag. ill. 22 x 14cm
 ISBN 978-90-79020-14-0 geb.
 Prijs: 19,50 euro

Misha Mengelberg kreeg 8 november in de Openbare Bibliotheek van Amsterdam het eerste exemplaar van zijn boek uitgereikt. Op de foto wordt hij geflankeerd door de directeur van de Openbare Bibliotheek, Hans van Velzen, en zijn vrouw Amy. (Foto: Joke Schot)

De verrassendste vondst is ongetwijfeld een serie gedichten die in een schriftje stonden dat zich in huize Mengelberg bevond. De jonge Misha schreef ze als gymnasiast, onder barokke pseudoniemen als Govert Knakenbroeder, Eustache Neusgat en Taef Karkassenbakker. Hier liggen al de zaden voor de latere uitingen in zijn periode met de postdadaïstische kunstenaarsbeweging Fluxus. Neem nou de eerste regels van dit titelloze gedicht:

*Een duifje in een doornebos,
 zo sprak bedachtzaam eens een wijze.
 een witte muis van tachtig cent per gros.
 dit was hetgeen hij wou bewijzen.*

Ook spreekt uit deze gedichten al Misha's voorkeur voor dieren, die veelvuldig in zijn werk zal terugkeren. De titel van de bundel is daarom toepasselijk gekozen.

Aanstekelijk zijn de latere liedteksten, zoals de publieksfavorieten 'Zing zang zaterdag' en 'De Sprong: o romantiek der hazen'. Ze sluiten naadloos aan bij de al even dadaïstische dialogen uit de muziektheaterstukken als 'Hé hé hé waar is de marechaussee', '1 pond verloren tijd' en 'Behang'.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

VERVOLG JAZZ OP PAPIER

Enige gelijkenis met het werk van Wim T. Schippers is hier niet vreemd, want de twee werkten veelvuldig samen, eerst in Fluxus-verband, en later bij de ICP.

Han Bennink droeg op zijn manier een steentje bij aan de feestelijke bijeenkomst in de Amsterdamse Openbare Bibliotheek. (Foto: Joke Schot)

Ook bevat de bundel observaties over jazz en geïmproviseerde muziek, zoals een in het Duits geschreven essay, 'Werdegang der Improvisation' (voor het Neue Zeitschrift für Musik) en het in krakkemikkig Engels vertaalde 'Choir of Preservation' (dat in het tijdschrift Collusion verscheen). Hier is Mengelberg op zijn meest serieus, net als in de 'Brief uit Newport' (waar hij in 1966 met zijn kwartet speelde). Deze schreef hij voor het blad Jazzwereld. In dit laatste stuk vernemen we dat hij geen fan is van John Coltrane ('extatische slangenbezweerdersmuziek'), maar wel van Ellington ('die ik zelden zo geïnspireerd heb gehoord'), en verrassend genoeg van pianist Keith Jarrett (die er met de groep van saxofonist Charles Lloyd speelde).

Het boek, dat in een oplage van duizend stuks verscheen, is voorbeeldig vormgegeven. Dat is bij Huis Clos overigens een open deur, want al zeven maal won de uitgeverij de prijs voor het best verzorgde Nederlandse boek (en op een catalogus van iets meer dan veertig titels zegt dat erg veel). Oprichter Piet Gerards, die eerder al een boek met hoezen van Han Bennink uitgaf, tekende voor vormgeving, en de foto's in het boek zijn van ICP-huisfotograaf Pieter Boersma. Het zal ook niet de laatste uitgave van Huis Clos over Mengelberg zijn, want Erik van den Berg is reeds bezig met een bloemlezing met beschouwingen over het werk van Misha.

Herman te Loo

VARIA

WEBSITE JAZZ010

De website Jazz010 is de plek voor informatie over de jazz in Rotterdam. Met een jazzagenda, nieuwtjes en info. Het jazzaanbod in Rotterdam is niet alleen groot, maar ook zeer divers met podia als LantarenVenster, de Doelen, Grounds, Dizzy, BIRD, Vagebond en conservatorium Codarts.

(<http://www.jazz010.com/>)

CD-RECENSIES

ILJA REIJNGOUD GROUP Around The World Challenge

Bezetting:

Elisabeth Simonian (voc),
Ilja Reijngoud (tb),
Kris Goessens (p),
Eric van der Westen (b),
Marcel Serierse (dr, perc.).

Na 'The Shakespeare Album', een plaat die Ilja Reijngoud met Fay Claassen maakte en die hem in 2009 een Edison opleverde, heeft de trombonist andermaal een cd opgenomen met een zangeres: de Cypriotische Elisabeth Simonian. Ze heeft een Zweedse-Noorse moeder en een Armeense vader (uit Irak). Simonian heeft een opleiding op het Rotterdamse conservatorium gevolgd. Simonians Grieks-Cypriotische achtergrond geeft haar een eigen geluid. Na haar afstuderen vroeg Reijngoud haar voor zijn groep. Sloeg het Oud-Engels op 'The Shakespeare Album' de klok, nu zijn dat behalve eigentijds Engels, Zweeds, Grieks en Armeens. De muziek op 'Around The World' overschrijdt de barrières tussen jazz en wereldmuziek, in casu Griekse en Armeense muziek. En passant klinken ook karakteristieken van de Zweedse folklore door.

Het doet mij goed om bassist Eric van der Westen als lid van de Ilja Reijngoud Group weer eens te horen in een jazzsetting. In zijn eigen compositie 'Väster' levert hij daverende solo af. Zijn 'Something Special' is een ballad, waar je u tegen zegt. Ilja Reijngoud kneedt in dit stuk zijn toon met een dosis elektronica. Hier in Nederland is de Belgische pianist Kris Goessens maar in beperkte kring bekend. Zijn spel past perfect in de poëtische setting van deze cd. Goessens' 'Just a song' is een waardige afsluiter van de cd. Marcel Serierse is in de formaties van Ilja Reijngoud de altijd aanwezige drummer.

Enkele Grieks-Cypriotische en Armeense stukken hebben oneven maatsoorten. 'Anathema se', het openingsstuk, is in 7/4-maat. Het Armeense 'Ko sev archere' in een 5/4-maat. Al meetikkend is het dus wel even zoeken naar het ritme. Het slepende 'Somewhere is my love' is 'gewoon' in 4/4, zij het met verschuivingen. Het lijkt daardoor alsof je een 3/4-maat hoort, die hier en daar wat mankeert. Intrigerend.

Het Griekse 'Why little bird do you not sing' is traag gezongen en wordt na de trombone-introductie slechts door de piano begeleid. Wat resulteert in een betoverend geheel. Om de schoonheid van dit album voluit te ondergaan, moet u de cd wel een aantal keren draaien. Ik verzeker u: het is de moeite zeer waard.

Hessel Fluitman

Beluister een track van de cd: <http://bit.ly/KSXiYL>

WOJTEK TRACZYK Free Multikulti Project

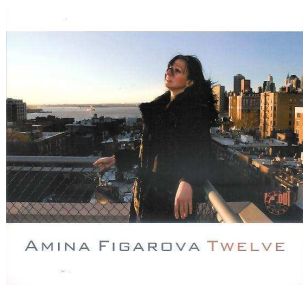
Bezetting:

Wojtek Traczyk (b).

Met titels als 'Kyrie', 'Gloria' en 'Agnus Dei' maakt de Poolse bassist Wojtek Traczyk duidelijk dat hij spirituele muziek maakt. Dat is in het gelovige Polen geen uitzondering, en ook muzikaal sluit de geïmproviseerde muziek van Traczyk soms aan bij die van zijn componerende landgenoot Henryk Gorecki. In het minimalistische 'Kyrie', bijvoorbeeld, zet hij een aangrijpende, trage melodie neer die zo uit het werk van die laatstgenoemde zou kunnen komen. Traczyk strijkt vooral, en maakt daarbij volop gebruik van zijn majestueuze toon. Een enkele keer gebruikt hij de pizzicatotechniek, zoals in 'Benedictus', dat vanuit een terugkerende geplukte noot toewerkt naar een jazzachtig gedeelte. Met een krap half uur, en niet al te veel omhaal van (muzikale) woorden is 'Free' een bedachtzaam, intiem soloalbum dat niet alleen basfanaten zal aanspreken.

Herman te Loo

Beluister hier een track van de cd: <http://bit.ly/Yip6L5>

AMINA FIGAROVA**Twelve****IN + OUT Records****Bezetting:**

Amina Figarova (p),
 Bart Platteau (fl),
 Ernie Hammes (tp, flh),
 Marc Mommaas (ss, ts),
 Jeroen Vierdag (b),
 Chris Strik (d).

Bekijk nu een 'making of'-video:

<http://bit.ly/TiiMwO>

FAST CITIZENS**Gather****Delmark (distr: Music & Words)****Bezetting:**

Josh Berman (knt), Aram Shelton (as, kl, cnt), Keefe Jackson (ts, bkl, reed tp), Fred Lonberg-Holm (c, t-g, cnt, comp), Anton Hatwich (b, tp), Frank Rosaly (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

Wat zouden we het Amina Figarova Sextet graag Nederlands noemen, want dat deze groep bijdraagt aan het hoge niveau van de vaderlandse jazz staat buiten kijf. Er is echter niet zo veel Nederlands aan deze groep. De leidster komt uit Azerbeidzjan, haar echtgenoot Bart Platteau, tevens fluitist en regelaar van de band, uit België, en trompettist Ernie Hammes uit Luxemburg. Saxofonist Marc Mommaas komt wel uit Nederland, maar woont tegenwoordig net als de anderen in New York. Maar dankzij het feit dat Figarova en Platteau jarenlang in Rotterdam woonden, en bassist Vierdag en drummer Strik nog wel in Nederland blijven, houden we het Amina Figarova Sextet binnenboord als onze nationale trots. Dat de groep inmiddels met even veel gemak Amerikaans genoemd kan worden vergeten we maar even. Figarova opereert vanuit New York omdat de VS een stuk groter zijn dan Nederland en omdat haar muziek daar net als hier aanslaat.

'Twelve' is haar nieuwste cd, slechts de tweede uit Amerika maar de twaalfde onder haar eigen naam. De cd is opgenomen en uitgebracht in 2012 en bevat twaalf nummers die alle evenals de arrangementen uit de pen van Figarova komen. De cd is een eerbetoon aan New York, met impressies van de metropool die voor iedere jazzmuzikant de hemel op aarde is. Figarova heeft muziek geschreven in het post-bebop jargon van nu, soms opgejaagd als de avondspits in Manhattan, dan bezonken als het kabbelende water van de Hudson. Figarova vervult daarbij zelf een hoofdrol met speels pianospel, de solistische bijdragen van fluit, trompet en sax zijn als jus voor aardappelen: ze geven smaak aan de spannende composities. Het sextet heeft overigens zeer veel te danken aan het solide ritme van Vierdag en Strik. Wat drummer Chris Strik betreft, hij woont nog steeds in Nederland en daarom is het verbazingwekkend dat hij zo spaarzaam op de podia is te vinden. In dit genre is hij een van de beste drummers, of hij met stokken, brushes of met blote handen speelt. Deze cd zal zeker bijdragen aan de groeiende populariteit van dit sextet in de VS, maar de sterke banden met Nederland en het (nog) hier wonende ritmeduo zal er voor zorgen dat de groep voorlopig nog regelmatig te horen zal zijn. Ga dan, voordat het te laat is.

Tom Beetz

Fast Citizens is een bijzondere groep. Het sextet opereert namelijk beurtelings met één van de zes leden als leider en componist. Voor 'Gather' was het de beurt aan cellist Fred Lonberg-Holm, een van de sleutelfiguren uit de levendige Chicago-scene. Zoals wel vaker in de nieuwe muziek uit de Windy City refereren veel van de stukken aan de gematigde Blue Note avant-garde van de vroege jaren zestig, met figuren als Eric Dolphy, Andrew Hill en Sam Rivers. Een smeuïge combinatie van complexe composities, toegankelijke melodieën en grooves, aansprekende solo's, en breed geschakeerde klankkleuren (met bijvoorbeeld de kornet van Josh Berman en de basklarinet van Keefe Jackson als speerpunten). In een aantal nummers neemt Lonberg-Holm de (tenor-)gitaar ter hand, in ruige, in blues gedrenkte stukken als 'Faster, citizens! Kill! Kill!'. Bassist Anton Hatwich en drummer Frank Rosaly pinnen er een stevige rockbeat onder, en de vonken vliegen rond. In de loop van het album gebeurt dit vaker, en het houdt de balans tussen hoofd en hart fraai op peil.

Herman te Loo

BLAZIN' QUARTET
Jalkan Bazz
Challenge

Bezetting:

Michael Rörby (tb),
 Joao Driessen (ts, Akai EWI),
 Mihail Ivanov (b),
 Sdrjan Ivanovic (d, tapan,
 programming/synth),
 + Zlatko Baracskai (turntable),
 Rambo Amadeus (gt, voc, org, synth).

VERVOLG CD-RECENSIES

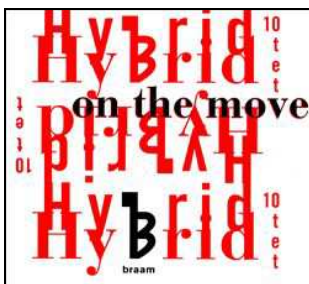
De nieuwste cd van Blazin' Quartet heet 'Jalkan Bazz'. Is dat jazz aangemaakt met Balkan-klanken en elektronica of is dat Joegoslavische muziek die door de mangel van elektronica en jazz is gehaald? Op de cd krijg je geen antwoord op deze vraag. Blazin' Quartet bestaat uit een Bulgaar, een Serviër, een Nederlander en een Zweed. Voor deze cd zijn ze met de Montenegrijnse popzanger en componist, annex mediamanipulator Rambo Amadeus in zee gegaan. Hun mix van jazz en folkloremuziek van de Balkan is dus ook nog eens beïnvloed door moderne Balkan popmuziek. Op een aantal nummers doet dan ook een zogeheten 'turntablist' mee.

In de stukken waarop hij ontbreekt hoor je bedachtzame muziek. Muziek waarin de gedragen sfeer doorklinkt van de kerk waar ze voor de opnamesessie oefenden. Vooral de improvisatie is belangrijk. 'Jalkan bazz', het titelnummer, getuigt even van de opwinding die bij Servische mannendansen hoort, maar de musici keren weer gauw terug naar de veilige schoot van de hedendaagse jazz. Uit andere nummers blijkt dat de musici van Blazin' Quartet niet vies zijn van het experiment. 'About everything' werd ter plekke geïmproviseerd. Als producer Rambo Amadeus zijn entree maakt als zanger en gitarist, verandert de sfeer ingrijpend. 'Guchi', de elektrische versie van het stuk 'Gianni', is net even boeiender en feller dan de akoestische versie. Ook al zijn de toegepaste ingrepen minimaal: het is gewoon een thema dat de ene keer zus en de andere keer zo wordt uitgevoerd. Blazin' Quartet maakt muziek die veel kanten opgaat, maar in wezen heel dicht bij de geïmproviseerde muziek blijft.

Hessel Fluitman

Bekijk hier een video over de cd: <http://bit.ly/J7BDGO>

HYBRID 10TET
On The Move
BBB

Bezetting:

Taylor Ho Bynum (kornet, bg),
 Nils Wogram (tb)
 Carl Ludwig Hübsch (tuba),
 Michiel Braam (p),
 Pieter Douma (bg),
 Dirk-Peter Kölsch (d).
 Matangi Kwartet:
 Maria-Paula Majoor (1^e v),
 Daniel Torrico Menacho (2de v),
 Karsten Kleijer (altv),
 Arno van der Vuurst (cello).

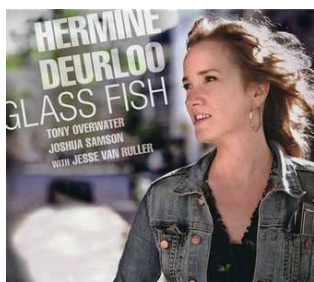
Pianist Michiel Braam reist al twee seizoenen met zijn tien man sterke Hybrid 10tet rond. Vorig jaar 11 april gaf de formatie een concert in het Bimhuis in Amsterdam. Dat is nu terug te luisteren op de cd 'On The Move'. De concertopnames zijn wel fiks onderhanden genomen, maar de muziek van Braam is dermate complex, dat een, twee nootjes niet gemist worden. De stukken zijn er vast niet minder om geworden.

De muziek van het tentet verloopt in essentie volgens een vast patroon. Voor de strijkers van het Matangi Kwartet, maar ook voor de blazers. Bovendien worden de solo's op ongeveer gelijke wijze begeleid. Dat suggereert weinig ruimte voor de muzikanten. Maar dat is niet zo. De muzikanten bepalen zelf voor een deel hoe een stuk elke keer weer klinkt; telkens anders.

'Three grazing arches' (die van jazzclub Orpheum in Graz, Oostenrijk) is gestoeld op een strak popritme van bas en drums. Daar overheen zwerft Braam al hamerend over de toetsen van zijn piano. Na de solo's van kornet en trombone, mag tubaspeler Carl Ludwig Hübsch zijn noten te zoeken, terwijl het strijkkwartet fijngevoelige motiefjes strijkt. Kornet en piano breken daar doorheen om wat meer body aan de muziek te geven. Die gaat tenslotte op in een begrafenismars-motief. En zo steekt elke compositie op zijn eigen andere wijze in elkaar. Michiel Braam weet aan zijn composities steeds weer een complex geheel van stijlen en wisselend samenspel te maken. Iedereen heeft per nummer een andere taak en kan overal ingezet worden. Verrassend, snedig en na een aantal keren luisteren krijgen sommige stukken vanzelf 'hitpotentie in je eigen huis'.

Hessel Fluitman

HERMINE DEURLOO
Glass Fish
Challenge

Bezetting:

Hermine Deurloo (hca),
 Jesse van Ruller (g),
 Tony Overwater (b),
 Joshua Samson (perc).

PHILIP CATHERINE
Côté Jardin
Challenge

Bezetting:

Elisabeth Catherine (voc),
 Philip Catherine (git),
 Nicola Andrioli (p),
 Philippe Decock (keyboards),
 Philippe Aerts (b),
 Antoine Pierre (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

Sommige instrumenten worden in de jazz zo weinig gebruikt dat je bij het horen ervan direct denkt aan de 'ambassadeur' van dat instrument. Dit geldt ook en in het bijzonder de mondharmonica. Hermine Deurloo speelt in grote gezelschappen als het Metropole Orchestra, het Koninklijk Concertgebouw Orkest en het Willem Breuker Kollektief. Ook in diverse films en tv-producties was ze te horen. Als leider maakte ze drie albums, maar 'Glass Fish' is haar debuut bij Challenge. Ze speelt daarop in een aangenaam kleine bezetting. Juist in deze beperkte context, komen de sterke muzikale karakters het best uit de verf. Deurloo koos voor open composities. Twee zijn van haarzelf; het sprankelende, funky titelstuk en 'Oktober in het Oosterpark'. Bassist Tony Overwater componeerde 'Almost always never' en 'Anna Virus'. Gitarist Jesse van Ruller laat zich van een geheel nieuwe kant zien: op een 'resonator slide guitar' speelt hij 'Venice cowboy's'. De percussie van Joshua Samson maakt een drumstel overbodig. Hij is altijd in de weer met eigennijverige, exotische percussie-instrumenten, zoals een hang en een morsing (Indiase mondharp).

Het album is in de Fattoria Musica studio's in Osnabrück opgenomen, maar in het cd-boekje prijkt een foto van Deurloo met de Sleutelbewaarders (dat zijn Overwater en Samson), tijdens een concert in het Sint Eloyen Gasthuis in Utrecht. Hermine Deurloo was daar op 23 oktober 2011 te gast bij het duo dat concerten geeft op bijzondere, vaak besloten plaatsen. Het geheel is als een glasvis: transparant en helder. Hermine Deurloo speelt fris en loepzuiver, met schijnbaar speels gemak. Ze heeft gevoel voor mooie composities en gaat daarbij geen uitdaging uit de weg.

Peter J. Korten

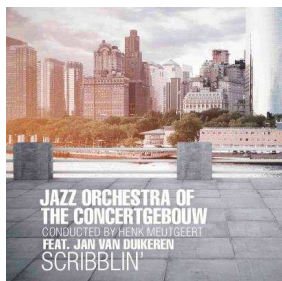
Bekijk hier de cd-presentatie: <http://bit.ly/USbeCL>

Philip Catherine is 27 oktober zeventig geworden. Dat er weer een nieuwe cd van hem verschijnt, 'Côté Jardin' getiteld, bewijst evenwel dat hij het nog niet rustig aan gaat doen. Voor zijn nieuwste opname heeft Catherine en ritmetrio (met de Italiaanse pianist Nicola Andrioli, bassist Philippe Aerts en de jonge drummer Antoine Pierre) en een toetsenist (Philippe Decock) opgetrommeld. Bovendien zingt dochter Isabel Catherine de titel song. Op de cd, met verder alleen instrumentale stukken, is de Belgische gitarist van zijn lyrische kant te horen. Daar heeft hij ook zijn begeleiders op geselecteerd. Bovendien musicert hij met veel aandacht voor het detail. In intieme stukken als 'Misty cliffs', maar ook in zacht rockende nummers als 'The hostage'. Hierin laat de jonge drummer iets meer horen dat trommels ook hard kunnen klinken. Het nummer mag dan over gijzelen gaan, Philip Catherine blijft in zijn harmonische benadering uitgaan van schoonheid. Wel is het stuk misschien iets hoekiger. 'Lost land' doet zijn naam eer aan. De musici verklanken de verlatenheid van de open vlakte prima. Wat opvalt is dat het samenspel tussen pianist en gitarist voortdurend naadloos is. Toch wil ik een kanttekening maken. De muziek is naar mijn smaak iets te mooi aangekleed. Net even te weelderig. De langgerekte klanken van het keyboard zullen daar debet aan zijn. Blijft staan dat Catherines spel buiten categorie is. Zijn verhalende trant van spelen blijft een feest om naar te luisteren.

Hessel Fluitman

Philip Catherine speelt: <http://bit.ly/TqHgaY>

**JAZZ ORCHESTRA
OF THE CONCERTGEBOUW**
Scribblin'
Challenge

Bezetting o.a.:

Jan van Duikeren (tp),
Joris Roelofs (bkl),
Sjoerd Dijkhuizen,
Simon Rigter (ts),
Martijn van Iterson (gt),
Peter Beets (p),
Martijn Vink (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

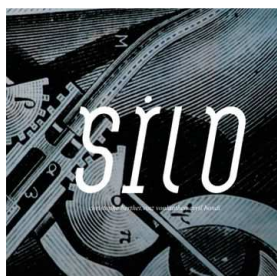
'Scribblin'' is al weer de vierde cd van het Jazz Orchestra of the Concertgebouw met composities van leden van het orkest zelf. Na schijven met werk van dirigent Henk Meutgeert, gitarist Jesse Van Ruller en pianist Peter Beets (goed voor een Edison), is er nu een album met stukken van trompettist Jan van Duikeren. De meeste stukken van Meutgeert, Van Ruller en Beets werden het orkest op het lijf geschreven. Ze behoorden tot het standaardrepertoire. Dat gold niet voor de composities van Van Duikeren. Ze waren nieuw voor het orkest en ook geworteld in pop, soul en funkmuziek. Van Duikeren is namelijk bijvoorbeeld ook lid van het driemanschap Special Request Horns, dat achter pop- en soulbands blaaspartijen uitvoert.

Van Duikeren is thuis in vele soorten muziek en dat hoor je terug in zijn composities. Daarin trekt het orkest niet zozeer lange lijnen, maar speelt het meer op de tel: niet de saxsectie bepaalt het geluid, maar drummer Martijn Vink heerst. Niet raar, omdat Vink ook in de groep van Jan van Duikeren meespeelt: hij kent niet alleen *de*, maar vooral *het* klappen van de zweep op zijn duimpje. Dat de stukken in de versie van het Jazz Orchestra nog steeds onmiskenbaar als 'Jan van Duikeren klinken', is de verdienste van de arrangeurs Henk Meutgeert en Rob Horsting. Van Duikeren heeft een afwisselend repertoire aangeleverd met ballads (zoals 'Somewhere between the stars'), snel werk ('Baggydog'), funky stukken en countryswing ('Happy quick licks'). 'Scribblin'' is zo een complete cd geworden, afgewogen en veelzijdig. Van de solisten is Jan van Duikeren natuurlijk het meest thuis in zijn composities. Verder soleren Joris Roelofs op basklarinet (in 'Black, whiter & brown'), de tenoristen Sjoerd Dijkhuizen en Simon Rigter en Peter Beets. Gitarist Martijn van Iterson creëert al solerend tal van rustpunten. Bert Boeren speelt op 'Famous Seamus' een mooie gestopte trombonesolo. Zet u overigens na het laatste nummer 'Strike up the band' de cd nog niet af. Er volgen dan nog acht extra minuten muziek in twee stukken. Een 'edit' van '1912 7th Ave.' en nog een toegift: een jam van musici die achter elkaar aan een paar maten spelen, wat uitmondt in het thema van 'Scribblin''. Net even anders. Met deze cd heeft het orkest het muzikale palet fors gemoderniseerd en groeit het in de breedte.

Hessel Fluitman

BERTHET/VOLANTHEN/BONDI
Silo

Leo Records

Bezetting:

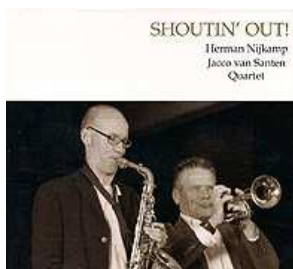
Christophe Berthet (ss, as, bars, kl), Vinz Vonlanthen (g), Cyril Bondi (d, perc).

De Zwitser Vinz Vonlanthen kennen we als een creatieve gitarist in het grensgebied tussen geïmproviseerde muziek en avant-rock. Op 'Silo' is hij te horen in een dertiental vrije improvisaties in het gezelschap van saxofonist/klarinetist Christophe Berthet en slagwerker Cyril Bondi. In zijn spel koppelt Vonlanthen de soberheid van Derek Bailey aan de elektronische klankwereld van de rock, en dat levert boeiende resultaten op. Omdat Berthet een fraaie toon op al zijn instrumenten etaleert (op klarinet doet hij bijvoorbeeld aan Jimmy Giuffrè denken) en heldere verhalen vertelt in zijn improvisaties, blijft het muzikale discours goed te volgen. Bondi is een ritselaar, die een beetje à la Tony Oxley een stroom aan percussiegeluiden produceert die eerder aanvullend dan ritmisch ondersteunend is. Zo bouwt het drietal collectieve instant composities op die vanuit de stilte langzaam steeds verder ingevuld worden. Het maakt de muziek spannend om naar te luisteren, zeker omdat de tracks de vijf minuten niet te boven gaan, en de luisteraar de oren dus weer opnieuw open kan zetten voor het volgende stuk.

Herman te Loo

**HERMAN NIJKAMP/
JACCO VAN SANTEN QUARTET**
Shoutin' Out!

Dot Time Records

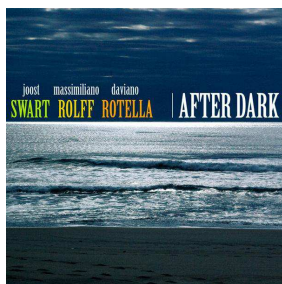
Bezetting:

Herman Nijkamp (tp, voc),
Jacco van Santen (as),
Pieter van Santen (p),
Serge Bredewold (b).

SWART, ROLFF, ROTELLA

After Dark

Blue Art

Bezetting:

Joost Swart (p),
Massimiliano Rolff (b),
Daviano Rotello (d).

Luister naar fragmenten van de cd:

<http://bit.ly/S8jpKX>

VERVOLG CD-RECENSIES

Mis je een drummer in de Zwolse formatie Herman Nijkamp/Jacco van Santen Quartet? Totaal niet. Pianist Pieter van Santen (oudere broer van) en bassist Serge Bredewold leggen een zo lekker swingende ondergrond, dat de blazers Nijkamp (trompet) en Van Santen (altsax) alle kanten uit kunnen. Of eigenlijk: alleen de goede.

Melodieuze bebop, west coast cool-jazz en 'sophisticated' vocalen vormen het pallet. Nijkamp is de even intense als beschaafde 'crooner' en 'scatter' die met zijn gestopte trompetje een aangenaam Chet Bakersfeertje oproept. Van Santen heeft een mooie ronde toon, maar is een echte 'bopcat'. Hij schuwt de rappe noten en wat scherpe kantjes niet. Zijn grote held is niet voor niets Charlie Parker.

Pieter van Santen en Serge Bredewold stellen zich dienstbaar op, maar zijn onmisbaar als fundering onder de door de leiders gearrangeerde minder bekende standards. De vier nemen je mee terug naar de jaren vijftig en zestig, toen spelen zonder slagwerker bon ton was. De mannen namen vrijwel alle twaalf stukken in één 'take' op bij Nijkamp thuis in Epe. Dat hoor je. Het is net of je de musici live spelend aantreft in een doorrookt jazzcafé.

'Shoutin' Out!', genoemd naar de song van Horace Silver die uiteraard op het album prijkt, is een heerlijk ontspannen plaat met 'jazzers' die elkaar woordeloos aanvoelen en zonder in piepknor te vervallen hun emoties de ruimte geven in unisono geblazen partijtjes of in compacte solo's.

Hans Invernizzi

(<http://www.hermannijkampjaccovansantenquartet.com>)

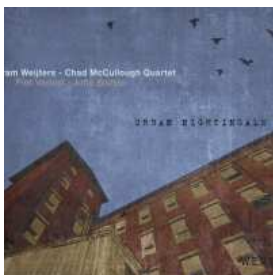
'After Dark' van pianist Joost Swart ligt bepaald niet in het verlengde van de producties die hij tot nu toe maakte. Het bevat geen kamerjazz (zoals op de cd 'Garnwerd Suite'), of symfonische jazz (zoals op 'Symbiosis', gemaakt met Saxion Five en het Gustav Klimt strijkkwartet). 'After Dark' is een pianotrio-cd en een uitstekende ook. De plaat is opgenomen met een Italiaanse bassist en drummer. Bassist Massimiliano Rolff kende Swarte uit de tijd dat de Italiaan in Groningen studeerde. Ze kregen weer contact en samen bedachten ze het concept voor deze cd.

Er staan enkele 'oudere' werken van Joost Swart op, zoals 'Genova after dark'. De pianist schreef het tijdens zijn eerste bezoek aan Genua. Het heeft de sfeer van een fris strand. 'Drifting' dateert uit 1999 en is een stuk van hem en Francien van Tuinen. Het verstilde karakter roept de vraag op waarom het stuk eigenlijk 'Drifting' heet. 'Tokyo' schreef Swart in 2004 speciaal voor het concert in Garnwerd, dat op de bovengenoemde cd 'Garnwerd Suite' verscheen. Ook op dit stuk wordt heel ingetogen gespeeld.

Van bassist Massimiliano Rolff zijn twee, wat meer 'bluesy', wat meer basale stukken opgenomen. 'Cool and happy', van Joost Swart hangt qua sfeer en inzet tegen Ornette Coleman's opgewekte compositie 'When will the blues leave', dat ook op de cd staat. Met 'Dolphin dance' toont Joost Swart zich schatplichtig aan Herbie Hancock. Na ongeveer twee minuten preluderen, komt de pianist 'to the point' en welt het thema uit de toetsen op. Het geheel is zeer verzorgd en met een heldere toets gespeeld. De stukken blijven overzichtelijk, zelfs het ruim tien minuten durende 'Dolphin Dance'.

Hessel Fluitman

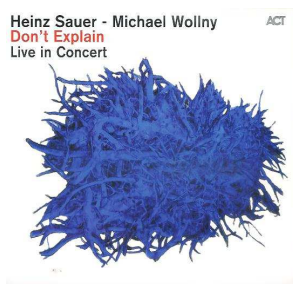
**BRAM WEIJTERS/
CHAD MC CULLOUGH QUARTET**
Urban Nightingale
W.E.R.F.

Bezetting:

Chad McCullough (tp, bu), Bram Weijters (p, el-p), Piet Verbist (b), John Bishop (d).

HEINZ SAUER – MICHAEL WOLLNY
Don't Explain
Live in Concert
ACT

Bezetting:

Heinz Sauer (ts),
Michael Wollny (p).

VERVOLG CD-RECENSIES

De titel van deze tweede cd van het Bram Weijters/Chad McCullough Quartet is goed gekozen. De melodieën die de Belgische pianist Weijters en de Amerikaanse trompettist schrijven, zijn zo zoetgevooid als van een nachtegaal. Maar ze zijn ingebed in een hedendaagse, stedelijke context. De beide leiders zijn soms schaamteloos romantisch, zoals in de melodielijnen van 'Love Song' of 'Downtime', dat de direct aansprekende charme van een popsong heeft. Maar de opvolger van 'Imaginary Sketches' (2011) herbergt ook een gemeen overstuurde Fender Rhodes (in 'Freezing') en pittige souljazz-grooves. Die worden neergezet door de strak meppende Amerikaanse drummer John Bishop en de Belgische topbassist Piet Verbist. Deze laatste komt zijn Amerikaanse collega Chuck Deardorf vervangen, zodat in de personele bezetting de stand België-VS weer gelijk is. Het geeft het groepsgeluid warmte, en dat is de overwegende emotie die dit album oproept: een toegankelijke vriendelijke plaat.

Herman te Loo

Bekijk een videoclip over de cd: <http://bit.ly/OJs2yD>

Wie Heinz Sauer niet kent en deze cd hoort zal zijn oren niet geloven. Dat deze saxofonist volgende maand tachtig jaar wordt is aan zijn vitaliteit en strakke kamerbrede geluid niet af te horen. Samen met de 23-jarige pianist Michael Wollny speelde hij op 2 september van dit jaar in de Stadtkirche van Darmstadt een spectaculair concert dat door ACT werd opgenomen. Ondanks het grote leeftijdsverschil passen hun muzikale achtergronden naadloos bij elkaar. Beiden kennen elkaar goed, spelen al sinds 2000 samen en presenteren nu hun derde cd voor ACT. Sauer heeft een grote naam verworven in de Duitse free jazz van de jaren zeventig. Optredens met Archie Shepp en George Adams staan veel Duitsers in het geheugen gegrift. Die achtergrond is nog steeds aanwezig, maar waar het er enkele decennia geleden wild en ongecontroleerd aan toe kon gaan, is Sauer nu bijna introvert bezig. Motiefjes van bekende liedjes (van Miles Davis, Billie Holiday, Bob Dylan, Esbjörn Svensson) en eigen composities worden uitputtend onderzocht met veel valse lucht en een moddervette toon, waar doorheen de invloed van de jonge Shepp sijpelt. Wollny wordt als een van de meest talentvolle Duitse jazzmusici beschouwd en is een vertegenwoordiger van de romantische school, die afgerekend heeft met de bebop van de jaren vijftig en de al te vrije improvisaties van de jaren zeventig. De grens tussen de improvisatiemuziek van Wollny en hedendaags klassiek is flinterdun, en hij combineert zijn romantische toucher met smaakvolle grepen in het binnenwerk van de vleugel. Daarbij voert hij als de ideale partner constant ideeën aan en biedt Sauer alle ruimte om zijn muziek uit te strekken over de ruimte die Wollny en de kerkakoestiek hem bieden.

ACT, het label van Siggie Loch die ook deze cd produceerde, is befaamd om zijn cover art (in dit geval een wirwar van draden door de 69-jarige Oostenrijkse kunstenaar Manfred Bockelmann) en zijn audiofiele opnamekwaliteit. Ook deze live cd is verbluffend mooi en ruimtelijk opgenomen en biedt een prachtig inzicht in de muzikale doolhof die Sauer en Wollny zonder een enkele verkeerde afslag doorlopen.

Tom Beetz

Maak hier kennis met dit duo: <http://bit.ly/OJtsJr>

ARIFA
Anatolian Alchemy
Mundus (distributie: Music & Words)

Bezetting:

Alex Simu (kl, bkl, laptop),
 Mehmet Polat (ud),
 Franz von Chossy (p),
 Sjahin During (perc)
 + Ayça Gündüz (voc).

VERVOLG CD-RECENSIES

Ook in Nederland zijn er steeds meer groepen die de crossover maken tussen geïmproviseerde muziek en muziek uit het Midden-Oosten en de Balkan. Het Amsterdamse kwartet Arifa is daar een mooi voorbeeld van. Met 'Anatolian Alchemy' levert de groep een rijk geschakeerde tweede cd af. Verwacht bij Arifa geen wervelende, opzweepende ritmiek en blazersvuurwerk. Het is de groep er vooral om te doen om sfeertekeningen neer te zetten, die van een ongekende schoonheid zijn. De veelal lage tempi geven (bas)klarinetist Alex Simu (afkomstig uit Roemenië) de gelegenheid om zijn warme toon uit te buiten, waarbij hij samen met de ud van Mehmet Polat (uit Turkije) de weemoedige melodieën uitzet. Het subtiele toucher van de Duitser Franz von Chossy kennen we uit een aantal jazzgroepen (waaronder zijn eigen trio en kwintet). Hier gebruikt hij het om parende lijnen naast en onder de thema's van Simu en Polat neer te zetten. De Turkse Nederlander Sjahin During bespeelt 'Afro-Anatolian percussion', zoals hij dat zelf noemt. Hiermee verzorgt hij uiteraard de ritmische component, maar kan hij ook prachtig kleuren. Een schitterend voorbeeld van hoe sterk de groep vooral als eenheid functioneert, is 'Red ink' met zijn ontroerende melodielijn, waarbij gastvocaliste Ayça Gündüz met haar woordloze zang een extra smaak aan geheel toevoegt. Het is maar één titel van de elf (grotendeels van de hand van Simu) die een sterk geheel vormen, omdat de sfeer consequent die van intimiteit blijft houden, en de (muzikale) diepgang voorrang heeft boven het gemakzuchtig behagen van het publiek.

Herman te Loo

Bekijk Arifa in Vrije Geluiden: <http://bit.ly/Tsg7Dz>

BARANÁ
Elektro Shaman
LopLop

Bezetting:

Steven Kamperman (ss, akl),
 Behsat Üvez (voc, cuira, e-baglana, perc),
 Jeff Sopacua, Erman Dirikcan (g),
 Ernst Reijseger (c, e-c),
 Eric Calmes (bg),
 Afra Mussawisade (perc, samples).

Binnen een jaar ligt er alweer een nieuwe cd van Baraná in de winkel. 'Elektro Shaman' bouwt voort op de voorganger, 'Xenopolis', in het gebruik van elektronica. Maar waar dat eerdere album zich richtte op de grote stad (het was een ode aan Istanbul), duikt deze nieuwe plaat in de wereld van de Turkse nomaden. De teksten die co-leider Behsat Üvez zingt, komen uit oeroude, anonieme bronnen en gaan over de elementen (aarde, vuur, water, lucht) en over krijgers en oorlogen.

'Elektro Shaman' is zo sterk door de oerwereld die het album oproept.'

Hij zingt ze zoals ze bedoeld zijn: rauw en opzweepend, als de sjamaan van de titel. Het contrast tussen de woeste wereld van weleer en de rockachtige gitaar (beurtelings bespeeld door Jeff Sopacua en Erman Dirikcan) en de samples van percussionist Afra Mussawisade werkt goed. De sopraansax en altklarinet van Steven Kamperman en de (elektrische) cello van Ernst Reijseger kleuren het geheel in, dat door de onregelmatige ritmen en muzikale climaxen hypnotisch en tranceachtig werkt. Vreemd is dat er midden op de plaat één stuk is waar de groep even rust neemt. 'Asian Garden' is een atmosferisch stuk dat haast loungeachtig klinkt, en op het verkeerde moment de angel uit de plaat haalt. Dat is jammer, want de rest van 'Elektro Shaman' is juist zo sterk door de oerwereld die het album oproept.

Herman te Loo

Bekijk Baraná in Amersfoort: <http://bit.ly/U19gx2>

JAZZFLITS IS EEN ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE

DVD-RECENSIE

HIROMI - THE TRIO PROJECT

Live in Marciac

Telarc

Bezetting:

Hiromi (p, keyb),
Anthony Jackson (b),
Simon Phillips (d).

Aan de voet van de Franse Pyreneeën, in het plaatsje Marciac vindt iedere zomer een jazzfestival plaats. Tijdens de editie van 2011 trad de Japanse pianist Hiromi (Uehara) hier op met haar Trio Project. Het concert is keurig en rustig gefilmd, met een alerte beeldregie en het resultaat is de moeite van het bekijken waard. Het duurt wel even voordat de cameraman achter de rug van Phillips vandaan komt en we het gezicht van de drummer kunnen zien. Hiromi gaat met steeds 'zwaardere' muzikanten werken. Zo was ze al deel van een project met bassist Stanley Clarke en voor 'The Trio Project' koos ze voor bassist Anthony Jackson en drummer Simon Phillips. Voorwaar niet de zachtste spelers. Op het North Sea Jazzfestival 2012 waren ze ook te zien.

Na het eerste nummer stelt Hiromi haar bandleden op een ontwapenende manier voor: keurig in het Frans, voorgelezen vanaf een briefje. Ze zegt dat ze blij is dat ze weer op het festival mag spelen en bedankt haar publiek voor het komen. Hiromi's spel is speels, soepel, vrolijk en vooral energiek. Het concert wordt gekenmerkt door spierballenmuziek. Jazz, jazzrock en klassieke invloeden: ze worden in kolkende vaart aan elkaar gesmeed tot een solide geheel. Hoe is het mogelijk dat zo'n tengere vrouw zoveel muziek uit een vleugel weet te 'slaan'? Soms, aan het eind van een stuk, of zelfs aan het eind van een solo springt ze weg van de vleugel alsof het instrument plotseling onder stroom staat.

En dan is er ineens rust met: 'Beethoven's piano sonata No.8 'Pathétique'' met haar overbekende thema. Hiromi interpreteert deze compositie op delicate wijze. Ondertussen suist het in je oren nog na van al die decibellen. Het trio beheerst zich in deze klassieke omgeving (bijna) keurig tot het einde van het stuk. Bassist Anthony Jackson zit volledig in trance midden op het podium. Hij trekt onbewust allerlei gekke bekken, soms met zijn plectrum in zijn open mond. Het geluid van zijn zessnarige contrabasgitaar is aartslaag en zijn muziek is gevuld met ritmisch geweld en een explosieve energie. In 'Now or never' tonen Hiromi en Jackson een sterk staaltje van 'call and response' van piano en bas. Simon Phillips zit achter een reusachtig drumstel en is dan ook meestal niet of nauwelijks te zien. Voor Hiromi is hij een perfecte ritmische opponent. Verderop in het concert geeft hij een uitgebreide drumsolo van maar liefst acht minuten met een geweldige 'steady' basdrum!

De dvd besluit met een weinig informatieve en rommelig gefilmde documentaire met de voor zich sprekende titel: 'Five days, five countries'. Keulen, Bratislava, Salzburg, Zürich en Sacile (Italië). Daarin een reizend en grappend trio, vlagen van interviews, 'soundchecks', stukjes van optredens en het onvermijdelijke applaus. Het promo-exemplaar van de dvd beschikte daarbij over Japanse ondertiteling...

De pianiste toont op 'Live in Marciac' dat ze naast felle energie ook over een fragiel toucher beschikt. Eigenlijk kan ze gewoon alles.

Peter J. Korten

Bekijk hier Hiromi's interpretatie van Beethoven's piano sonata No.8 'Pathétique': <http://bit.ly/cCqD6d>

Volg het jazznieuws op
<http://www.twitter.com/jazzflits>.

CONCERTVERSLAGEN

ERIC ALEXANDER – VINCENT HERRING KWARTET

Bezetting:

Eric Alexander (ts),
Vincent Herring (as),
Joris Teepe (b),
Joris Dudli (d),
+ Harold Mabern (p).

Datum en plaats:

25 november 2012,
De Oosterpoort,
Groningen.

Eric Alexander speelt een ballad. (Foto: Willem Schwertmann)

Kwam het misschien door het stormachtige weer dat er slechts een klein publiek kwam opdagen voor het Eric Alexander – Vincent Herring Kwartet? Jammer was het wel, want deze topmusici gaven een uitstekend concert. Bovendien had het kwartet als gast de 76-jarige pianist Harold Mabern in de gelederen en die komt ook niet elke dag in Groningen.

'Het enthousiaste publiek bedankte de musici na ruim twee uur concert met een staande ovatie.'

Mabern heeft lange staat van dienst teruggaande tot Miles Davis, Sonny Rollins en Sarah Vaughan. Altist Vincent Herring speelde jaren in het kwintet van Nat Adderley als opvolger van Cannonball. Tegenwoordig treedt hij regelmatig op met de zoon van Nat Adderley. >>>>

Strak in het pak brachten de vijf musici hardbop in snel tempo en 'in the spirit van Coltrane and Cannonball', want zo was het optreden aangekondigd. Tenorist Eric Alexander mocht bij grote uitzondering een ballad-uitstapje maken met Michel Legrands 'The way he makes me feel' uit de film 'Yentl'. Het werd aangekondigd als 'The way SHE makes me feel'.

Maar daarna was het weer terug naar de bebop. Altist Herring liet zijn mooie heldere Cannonball-toon vooral goed uitkomen in een nummer van zijn eigen hand getiteld 'Elation'. Mabern mocht vervolgens breed uitpakken in 'Edward Lee' een ode aan Lee Morgan, één van zijn oude werkgevers.

Het door Alexander als moeilijk aangekondigde 'Small flames big fire' van Joris Teepe werd in een prachtige uitvoering neergezet. Vooral het mooie perfecte harmonische samenspel van beide rietblazers viel op.

Het enthousiaste publiek bedankte de musici na ruim twee uur spelen met een staande ovatie en kreeg daar een toegift voor terug.

Bart Hollebrandse

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

HET EINDE VAN EEN TIJDPERK

WILLEM BREUKER KOLLEKTIEF: HAPPY END

Bezetting:

George Pancras,
Andy Altenfelder (tp),
Andy Bruce (tb),
Bernard Hunnekink (tb, tu),
Frans Vermeerssen (ss, as),
Hermine Deurloo (as, hca),
Maarten van Norden (ts),
Alex Coke (bars, fl, pic),
Henk de Jonge (p, synth),
Arjen Gorter (b),
Rob Verdurmen (d, perc)
+ Loes Luca, Peter Bolhuis (voc)

Datum en plaats:

22 november 2012,
De Purmaryn,
Purmerend.

De speellijst van 'Happy End' is te vinden op: <http://www.willembreukerkollektief.nl>.

Willem Breuker. (Foto: Willem By Guy)

'Happy End' is een titel die voor meerdere uitleg vatbaar is. Ten eerste is er de ironische, want met de allerlaatste Nederlandse tournee van het Willem Breuker Kollektief verdwijnt een uniek orkest uit de Nederlandse muziekwereld. Bovendien missen we de leider ervan alweer anderhalf jaar – Breuker overleed in juli 2010. De andere uitleg verwijst naar een van Breukers helden, componist Kurt Weill, die het muziektheaterstuk 'Happy End' met Bertolt Brecht schreef.

Op het podium zien we achter het Kollektief een aantal schermen waarop beelden geprojecteerd worden: foto's en filmbeelden uit de rijke geschiedenis van het ensemble, plus bij elke live solo een stukje tekst over het betreffende huidige bandlid. Wanneer kwam hij of zij bij het Kollektief, en hoe voelde het om deel uit te maken van dit gezelschap? Alles bij elkaar wordt zo een helder beeld geschetst van zo'n 38 jaar 'mensenmuziek', zoals de bandleider dat noemde.

Naast composities uit het omvangrijke Breuker-repertoire was er ook nieuwe muziek te horen. Een aantal vrienden en bekenden (onder wie Hans Dulfer, Freek de Jonge en Vera Beths) hadden teksten aangeleverd, die op muziek werden gezet door trombonist Bernard Hunnekink. Daaruit bleek hoe goed dit bandlid-van-het-eerste-uur in de huid van zijn 'baas' kan kruipen, want de nieuwe stukken sloten naadloos aan op de composities van de meester zelf. Daarbij hoorden we typerende (door Loes Luca en Peter Bolhuis gezongen) verhalen, zoals een anekdote van trompettist Boy Raaymakers over een aanvaring met een festivaldirecteur in het Canadese Ottawa en een door Luca zelf aangeleverd voorbeeld van de treiterige telefoongesprek die ze met Breuker voerde ('Met Dom en Lelijk? Hier Knap en Slim').

Wat blijft er over van de composities van Breuker? Hebben ze de tand des tijds doorstaan? Het antwoord daarop is een volmondig ja. Stukken als de felle uptempo-knallers 'Rascals' en 'Hapsap' (met een solo vol 'Breukerismen' van Frans Vermeerssen), maar ook de atmosferische 'Waddenzeesuite' met zijn hypnotische piano-vamp klinken nog even fris als toen ze werden geschreven (in de jaren zeventig en tachtig). Ze worden nu misschien nog wel preciezer uitgevoerd dan destijds, en dan hoor je hoe goed Breuker voor zijn orkest schreef. Leuk is het ook om nog één keer de blazers in rare uniformen en petten te zien en de koperblazers een dansje te zien doen (inhakend met de armen).

Er was echter één moment waarop duidelijk werd waarom het goed en logisch is dat het Kollektief ophoudt te bestaan, zoals Breuker testamentair heeft laten vastleggen. Tegen het einde van het concert zien we filmbeelden van een concert uit de jaren zeventig met een waanzinnige solo van de bandleider, met mitrailleurachtige stottertonen, woeste uithalen, meezingend door de saxofoon, tussendoor de mooiste melodieën kwelend, en eindigend in totale chaos, waarbij hij doet alsof hij niet meer weet hoe hij het mondstuk tussen de lippen moet houden. Zo onaangepast, eigenzinnig en authentiek als Breuker was, moeten we hem ons herinneren. En dat moet dan maar via cd's en dvd's, want een Kollektief zonder Willem is, in weerwil van de naam, geen echt Kollektief meer. Dat heeft hij inderdaad heel goed ingezien. Gelukkig is er nog een kleine maand de gelegenheid om het orkest te zien, tot en met de allerlaatste concerten, eind december in het Bimhuis.

Herman te Loo

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

ECM-AVOND

FESTIVAL NOVEMBER MUSIC

Datum en plaats:
10 november 2012,
Verkadefabriek,
Den Bosch.

Stian Westerhus in Den Bosch. (Foto: Tom Beetz)

In het kader van November Music, een festival in Den Bosch dat zich in twintig jaar tijd ontwikkeld heeft tot het belangrijkste festival voor eigentijdse actuele muziek waarbij grenzen doorbroken en verlegd worden, vond op 10 november in de Verkadefabriek een ECM-avond plaats. De enige Nederlandse ECM-artiest pianist **Wolfert Brederode** maakte van zijn ontmoeting met violist Mark Feldman en gevoelig optreden dat de grens tussen jazz en klassiek overschreed.

Ook pianist **Harmen Fraanje** had niet eerder gespeeld met zijn ontmoeting, de Italiaanse trompettist Enrico Rava. Hierbij ontstond geen klik en bleek het gebrek aan materiaal dodelijk voor een vruchtbare uitwissing van ideeën.

Dat dit niet hoeft te liggen aan het feit dat men niet eerder met elkaar speelde bewees de Noorse gitarist **Stian Westerhus** (foto) die zijn gitaar met een strijkstok bespeelde en niet eerder optrad met trompettist Arve Hendriksen en sampler Jan Bang. Een intrigerende geluidswal werd opgericht, waarbij iedereen het zijne erbij kon fantaseren.

Voor de gelegenheid was Jazzflits-medewerker Herman te Loo uitgeleend aan het weblog van de Concertzender. Zijn uitgebreide verslag van November Music staat op: <http://bit.ly/PYevl1>.

Tom Beetz

INDEX GERECENSEERDE CD'S

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Raadpleeg dan onze index van gerecenseerde cd's. De index geeft een overzicht van de platen die in de nummers 74 tot en met 170 van Jazzflits zijn besproken, alfabetisch gerangschikt naar de uitvoerende artiesten. U vindt de index op onze website (rechtsboven). Als u het overzicht nu meteen wilt raadplegen, klik dan hier: <http://www.jazzflits.nl/Recensie-overzicht.pdf>.

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

JAMES FARM**Bezetting:**

Joshua Redman (ts, ss),
 Aaron Parks (p, keyb),
 Matt Penman (b),
 Eric Harland (d).

Datum en plaats:

8 november 2012,
 De Oosterpoort,
 Groningen.

Bij aanvang van het concert heerste er enige onrust. Het publiek was duidelijk gekomen voor tenor-zwaargewicht Joshua Redman. Maar James Farm is geen kwartet waarin Joshua Redman de boventoon voert. Het is wel een kwartet met mensen die hun sporen in de jazz hebben verdiend. Bassist Matt Penman is bekend van het SFJazz Collective en heeft veel van de composities voor James Farm geschreven. Eric Harland is een fenomenale drummer die samen met Penman in het voornoemde

Collective uit San Francisco zat, maar die ook schitterend drumwerk bij pianist Aaron Goldberg verrichtte. Pianist Aaron Parks is de grote ontdekking aan de Amerikaanse oostkust, maar schitterde ook al in het kwartet van de Groningse Ben van Gelder.

Wie James Farm is, bleef onduidelijk tijdens het concert. Wat wel duidelijk werd is dat James Farm een kwartet van geniale muzikanten is die op gelijke voet met elkaar op zoek zijn naar een nieuwe richting. Dat leidde tot schitterende muzikale momenten. Een voorbeeld daarvan was zeker het nummer '2-steps' van Penman, waarin Redman zich volledig kon uitleven. Echt spannend werd het in Redmans 'Final hour'. Drummer Harland bracht het stuk 'I-10' in. >>>>>

Publiekstrekker Joshua Redman. (Foto: Willem Schwertmann)

Het is gebaseerd op zijn herinneringen aan de Amerikaanse snelweg in Texas waarop hij op weg naar school de tijd doden met drumoefeningen.

In een schril contrast met deze geniale stukken bracht het collectief ook nummers die nog in wording waren. Struikelend over elkaars bladmuziek brachten ze een stuk met de toepasselijke naam 'Untitled'. Het kon de aandacht van het publiek niet helemaal vasthouden. Zelfs Redman bleek daar wat moeite mee te hebben en leek op een bepaald moment zijn iPhone belangrijker te vinden.

Aan het eind van het concert schakelde James Farm over op ouderwetse jazzrock, waarvoor Aaron Parks de vleugel inruilde voor een authentieke Fender Rhodes. Zo gaf hij dit uitstapje naar het verleden een Return to Forever-gevoel mee.

Het idee achter James Farm is aansprekend: je laat op het podium zien dat je zoekend bent naar nieuwe wegen in de muziek. Het collectief toverde daarmee in Groningen geïmproviseerde muziek van zeer hoog niveau tevoorschijn.

Bart Hollebrandse

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

HYBRID 10TET

Bezetting:

Taylor Ho Bynum (kornet, bg),
 Morris Kliphuis (hoorn)
 Carl Ludwig Hübsch (tuba),
 Michiel Braam (p),
 Pieter Douma (bg),
 Dirk-Peter Kölsch (d),
 + Matangi Kwartet:
 Maria-Paula Majoor (1^e v),
 Daniel Torrico Menacho (2de v),
 Karsten Kleijer (altv),
 Arno van der Vuurst (cello).

Datum en plaats:

7 november 2012,
 Paradox,
 Tilburg.

Michiel Braams Hybrid 10tet verenigt drie muzikale stromingen in zich: stevige rock (verpersoonlijkt in het ritmeduo Douma en Kölsch), klassiek (vertegenwoordigd door het Matangi strijkkwartet) en jazz- en improvisatie (de blazers en pianist Braam zelf). Bij het verschijnen van deze bespreking is de tournee van het tentet langs Nederlandse en Belgische podia al weer achter de rug. De première was op 7 november in Tilburg, in Paradox. De stukken voor deze tournee zette Braam tijdens de vorige tournee (in 2011 met trombonist Nils Wogram) op papier. Ze werden geïnspireerd door de ontvangende podia. Het zijn, zoals altijd bij Michiel Braam, gevarieerde en verrassende composities geworden. Voortdurend buitelt de muziek tussen de solisten en eenheden heen en weer. De ploeg creëerde toegankelijke stukken als 'Cuba North Rhine Westphalia' - met Latijns Amerikaanse en tango-invloeden, en geïnspireerd op de club Cuba in het Duitse Dortmund - maar ook 'piep-jan-knor'-getinte werken als 'Huize Jinnenberg', dat naar het podium Lindenberg verwijst. Dat is te vinden in Braams geboortestad Nijmegen. De spanning in deze uitvoering zat 'm in de details.

Michiel Braam. (Persfoto: Stef Verstraaten)

Tijdens het concert waren de muzikanten niet alleen voortdurend solerend en begeleidend in de weer, maar ook ritmisch en melodisch. Het was een feest om de combinaties van de instrumenten te volgen. Het was duidelijk dat het improviseren niet 'zomaar wat spelen' inhield, maar dat de in blokken ingedeelde muziek volgens min of meer gebaande wegen ging. Hoe die wegen lopen en hoe lang de muzikanten op de betreffende weg blijven, hangt van de collega's en de spanning van het moment af.

Rest mij nog op te merken dat nieuwkomer Morris Kliphuis op hoorn goed in het geheel paste en dat Michiel Braam in zijn hamerende pianospel excelleerde.

Hessel Fluitman

JAZZFEST BERLIN

Datum en plaats:

1 tot 4 november 2012,
Berlijn.

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

Het Jazzfest Berlin, dat van 1 tot 4 november plaatsvond in de Berliner Festspiele en enkele kleinere zalen verderop in de stad, is vooral de moeite waard vanwege hier zelden of nooit te horen muziek. Het Jazzfest opende met 'Remembering Jutta Hipp' door klarinettist **Rolf Kühn** en saxofonist Joe Lovano, ter nagedachtenis van de grote, maar hier weinig bekende in 2003 overleden Duitse pianiste. Een andere Duitse legende drummer **Günter Baby Sommer** is nog springlevend en speelde een aan het Griekse dorp Kommeno, waar alle bewoners in 1943 werden vermoord, opgedragen compositie. Ook bijzonder was het intrigerende project van **Das Kapital** dat met filmbeelden een ode bracht aan de voor de nazi's gevluchte componist Hanns Eisler.

Hoogtepunten uit de Amerikaanse jazz waren er van tenorsaxofonist **Archie Shepp**, tegenwoordig erg wisselvallig maar hier in zeer goede doen met pianiste **Amina Claudine Myers** (foto) die zich had uitgedost met een Tommy Cooper-fez. Saxofonist **Wayne Shorter** (op de foto v.l.n.r. pianist Danilo Perez, Shorter, bassist John Patitucci en drummer Brian Blade) speelde indrukwekkend, ondanks problemen met geleende instrumenten waarmee hij het moest doen omdat zijn eigen saxofoons bij de bagageafhandeling verdwenen waren. Het mooie concert was van pianiste **Geri Allen** die met bassist Reggie Workman en drummer Andrew Cyrille een eerbetoon aan pianiste-componiste Mary Lou Williams gaf. **Tom Beetz**

NEW YORK CALLING

Roos Plaatsman is zangeres en woont en studeert in New York. In Jazzflits gaat ze verslag doen van haar muzikantenbestaan aldaar. Deze eerste aflevering stelt ze zich voor.

"There is something in the New York air that makes sleep useless. Perhaps it is that the heart beats faster here than elsewhere." - Simone de Beauvoir

De Franse filosofe Simone de Beauvoir schreef dit in 1947 in haar dagboek tijdens haar eerste bezoek aan New York. Er hangt iets magisch in de lucht in deze stad. De eerste maanden zweef je over 5th avenue alsof je de belangrijkste persoon op aarde bent. Slapen is zinloos, want je ligt wakker denkend aan alles wat je op dat moment mist. Maar dan sta je weer met je voeten op grond en is de stad als een enorme golf die over je heen spoelt en probeer je jezelf staande te houden.

Mensen komen naar New York om hun geluk te zoeken, ik kwam naar New York voor de jazzmuziek. Op mijn 16de werd ik gegrepen door de zangeres Ella Fitzgerald. Haar stem, haar timing en het feit dat ze een lied nooit op dezelfde manier zong, maakte dat ik meer en meer naar jazz ging luisteren. Ik kocht cd's van al mijn favoriete zangeressen Sarah Vaughan, Billie Holiday, Betty Carter, Carmen McRae, Shirley Horn en Blossom Dearie en ik draaide ze grijs. In 2007 ging ik voor het eerst een week naar New York. Daar zag ik in een korte tijd zoveel geweldige concerten, dat het leek alsof ik een jaar was weggeweest.

'Simone de Beauvoir had gelijk: mijn hart klopt hier sneller dan waar ook ter wereld. Gelukkig heb ik tijd genoeg want ik doe geen oog dicht.'

Na mijn bachelor zang aan het Prins Claus Conservatorium was ik 23 en voor mijn gevoel net begonnen met studeren. In mijn derde jaar deed ik een uitwisseling van tien maanden aan de Kunst Universitat in Oostenrijk waar ik studeerde bij de New Yorkse zangeres/pianiste Dena DeRose. Na dit jaar kreeg ik de smaak helemaal te pakken en wist ik dat New York mijn volgende stap moest zijn. Ik kon me geen betere leerschool bedenken dan in een stad te wonen waar ik in een week Kurt Rosenwinkel, Jim Hall, Jon Hendricks en Esperanza Spalding live kon horen. Toen ik een brief stuurde aan het Huygens Scholarship Programme, was het niet moeilijk hen te overtuigen van het feit dat je als jazz-zangeres naar New York moet. Het was veel lastiger hen te overtuigen dat ik die zangeres was. Gelukkig waren zij het met mij eens en kreeg ik in mei 2011 het geweldige nieuws dat ik een tweejarige master kon gaan volgen aan een universiteit naar mijn keuze.

Inmiddels woon ik bijna anderhalf jaar in Astoria, een volkswijk in Queens vijftien minuten van Central Park vandaan. Een paar blokken verderop worden de beroemde Steinway & Sons piano's gemaakt. Mijn school (The Aaron Copland School of Music) ligt in Queens, alle concerten zijn in Manhattan en Astoria ligt daar precies tussenin.

De jazzscene in New York is groot, ik maak veel mee als muzikant en er is te veel om over te schrijven. Gelukkig heb ik tijd genoeg want ik doe geen oog dicht. Simone de Beauvoir had gelijk: mijn hart klopt hier sneller dan waar ook ter wereld.

Roos Plaatsman

Roos Plaatsman is zangeres. Met haar band ROOS maakte ze twee cd's. In 2011 stond ze in de finale van het Nederlands Jazz Vocalisten Concours. Haar website: <http://roosplaatsman.nl/>.

DOWNBEAT READERS POLL

Jazz Artist 2012: Esperanza Spalding.
(Foto: Joke Schot)

Al weer voor de 77ste keer mochten de lezers van het Amerikaanse magazine Downbeat dit jaar hun favorieten kiezen. Een greep uit enkele publieksfavorieten 2012:

Jazz Artist:

Esperanza Spalding

Jazz Album:

Esperanza Spalding 'Radio Music Society'

Historical Album:

Miles Davis Quintet 'Live In Europe 1967: The Bootleg Series Vol. 1'

DownBeat Hall of Fame:

Ron Carter

Jazz Group:

Dave Brubeck Quartet

Big Band:

Maria Schneider Orchestra

Trumpet: Wynton Marsalis

Trombone: Trombone Shorty

Soprano Saxophone: Wayne Shorter

Alto Saxophone: Kenny Garrett

Tenor Saxophone: Sonny Rollins

Piano: Brad Mehldau

Keyboard: Herbie Hancock

Guitar: Pat Metheny

Bass: Christian McBride

Electric Bass: Stanley Clarke

Drums: Jack DeJohnette

Male Vocalist: Kurt Elling

Female Vocalist: Diana Krall

Arranger: Maria Schneider

Composer: Wayne Shorter

INGEZONDEN

Pierre Courbois 55 jaar op het podium

Op 6 november 1957 had ik mijn eerste live-optreden achter het drumstel. Dat was vorige maand dus 55 jaar geleden.

Wij wilden er eerst op 6 november een groot feest van maken, maar toen bleek:

1) dat er op die dag Amerikaanse verkiezingen waren, waardoor niemand een openbaar optreden wilde organiseren,

2) de muzikanten van toen niet meer leven: Henk van Vorstenbosch, Jan van Halen (de vader van), Herman Wientjes en Wout Kroon.

Tijdens het optreden werd ik in de pauze opgepakt door de arbeidsinspectie en met drumstel en al in een busje naar huis gebracht. Je mocht toen als je nog geen 18 was na zonsondergang niet optreden. De locatie was Hotel-Café-Restaurant Union in Nijmegen.

Is het niet vreemd dat de media hier geen enkele aandacht aan hebben gegeven?

Pierre Courbois

De redactie van JazzFlits behoudt zich het recht voor om ingezonden stukken in te korten, te redigeren of te weigeren.

VARIA

BIRDSESSIONS

Jazzsessies in BIRD

De Rotterdamse jazzclub BIRD presenteert iedere woensdag een BIRDsession. "Een jazzclub is niet compleet zonder zijn eigen sessie, zonder een ontmoetingsplek voor muzikanten, maar bovenal een speelplek zonder grenzen. Voor het publiek is dit dé kans om muzikanten te zien buiten hun vaste bandbezettingen en in de meest uiteenlopende samenstellingen", aldus een persbericht van de club. Drummer Mark de Jong zal iedere eerste woensdag van de maand de sessie voorzien van een 'latin vibe'. De laatste woensdag leidt drummer Salle de Jonge het geheel. De overige sessies worden geleid door jazzdrummer Mark Schillers.

JAZZTIJDSCHRIFTEN

DownBeat

Het december-nummer van DownBeat staat in het teken van de 77ste jaarlijkse lezerspoll (zie ook de kolom hiernaast). Zangeres/pianiste Diana Krall ('female vocalist of the year'), bassist Ron Carter ('Hall of Fame'), bassiste Esperanza Spalding ('Jazz artist & jazz album'), trompettist Wynton Marsalis ('trumpet & blues album'), Trombone Shorty ('trombone'), Stranley Clarke ('electric bass') en Joey DeFrancesco ('organ') krijgen uitgebreid aandacht. In de lezerspoll zijn geen Nederlanders te vinden, op Han Bennink (330 stemmen in de categorie percussie) na. Het van origine Nederlandse label Criss Cross Jazz krijgt 369 stemmen.

FESTIVAL

TOURNAI JAZZ

Maison de la Culture, Tournai

Datum 25, 26 januari 2013

(<http://www.tournaijazz.be>)

Met onder anderen: Steve Houben, Richard Galliano, Manu Katché en Ibrahim Malouf.

JAZZWISE BEST ALBUMS '12

Aan het eind van het jaar maken de critici van het Britse blad Jazzwise altijd de balans van de laatste twaalf maanden op. Elke medewerker maakt een top tien van de in zijn ogen beste platen. Voor het totaalklassement krijgt elke nummer 1 tien punten, nummer 2 negen enzovoort. Het totaalklassement ziet er dit jaar als volgt uit:

NEW RELEASES

- 1 Courtney Pine**
House Of Legends (Destin-E)
- 2 EST**
301 (ACT)
- 3 John Surman**
Saltash Bells (ECM)
- 4 Christine Tobin**
Sailing To Byzantium (Trail Belle)
- 5 John McLaughlin 4th Dimension**
Now Here This Abstract (Logix)
- 6 Gregory Porter**
Be Good (Motéma)
- 7 Jeremy Pelt**
Soul (Highnote)
- 8 Robert Glasper**
Black Radio (Blue Note)
- 9 Branford Marsalis**
Four MFs Playin' Tunes (Marsalis Mus)
- 10 Django Bates**
Belovèd Confirmation (Lost Marble)

ARCHIVE AND REISSUES

- 1 Keith Jarrett**
Sleeper (ECM)
- 2 Bill Evans**
Live At Art D'Lugoff's Top Of The Gate (Resonance Records)
- 3 Loose Tubes**
Säd Afrika (Lost Marble)
- 4 Wes Montgomery**
Echoes of Indiana Avenue (Resonance Records)
- 5 Weather Report**
The Complete Columbia Albums 1971-1975 (Columbia/Legacy)
- 6 Don Cherry**
Organic Music Society (Caprice)
- 7 Charles Mingus**
Complete Columbia & RCA Albums Collection (Columbia/ Legacy)
- 8 Charles Mingus**
The Black Saint and The Sinner Lady/ Mingus Mingus Mingus Mingus Mingus (Impulse)
- 9 Rahsaan Roland Kirk**
Spirits Up Above - The Atlantic Years 1965-1976 (Warner Jazz)
- 10 Jan Garbarek**
Dansere (ECM)

OVERLEDEN

Pete La Roca, 20 november 2012 (geboren 1938)

Drummer Pete La Roca, die in Manhattan overleed, heette eigenlijk Peter Sims en zou het liefst als zodanig bekend zijn geworden. Hij noemde zich La Roca toen hij aanvankelijk in Latin bands ging spelen. Aan die naam is hij blijven hangen. La Roca speelde met pianist Sonny Clark, Sonny Rollins, trompettist Art Farmer en vele anderen. Eind jaren zestig wendde hij zich, gesillusioneerd door de ontwikkelingen, af van de muziek en werd advocaat.

David Allyn, 22 november 2012 (geboren 1919)

Zanger David Allyn overleed in West Haven CT. Over zijn geboortjaar bestaat enige discussie, maar volgens recente gegevens was het 1919 en niet 1923. In 1944 zong hij bij de band van Boyd Raeburn. Door een oorlogservaring in Noord Afrika keerde hij daarvan niet ongeschonden terug, een status die hem nog jaren zou achtervolgen. Er werd dan ook weinig meer van hem vernomen, tot hij in 1975 voor Xanadu een duetplaat maakte met pianist Barry Harris.

Jacques Diéval, 31 oktober 2012 (geboren 1920)

In veel boeken staat 21 september 1921 als geboortedatum van de Franse pianist Jacques Diéval, maar de laatste Grove geeft 21 december 1920. In elk geval was hij 91 toen hij stierf. Diéval speelde na de oorlog in Frankrijk met buitenlandse gasten als Don Byas, Bill Coleman en James Moody. Was begin jaren vijftig in Nederland als begeleider van violist Stephane Grappelli tijdens een optreden voor de VARA. (jjm)

VARIA

Nieuw in de reeks Jazz at the Concertgebouw: Miles Davis 1960

Recentelijk is het zevende deel in de cd-reeks Jazz at the Concertgebouw verschenen op het label van Muziek Centrum Nederland. De plaat bevat live-opnamen van Miles Davis. In april 1960 kwam Miles Davis met John Coltrane naar Nederland. In oktober 1960 kwam hij nogmaals, nu met Sonny Stitt. Beide concerten, met Miles Davis en de befaamde ritmesectie Wynton Kelly/Paul Chambers/Jimmy Cobb, zijn nu voor het eerst te horen op de dubbel-cd. Titel: 'Miles Davis: So What - The Complete 1960 Amsterdam Concerts.' Eerder verschenen in de reeks cd's van Chet Baker, Sarah Vaughan, J.J. Johnson en Gerry Mulligan.

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 26 november 2012

1. **George Cables**
My Muse (HighNote)
2. **Houston Person**
Naturally (HighNote)
3. **Harold Mabern**
Mr. Lucky:
A Tribute To Sammy Davis Jr.
(HighNote)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzmagazine voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Eindredactie:** Lo Reizevoort en Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Arne Van Coillie, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Loes Rusch en Davey Schreurs.

ia77
JazzFlits

Fotografie:

Tom Beetz en Joke Schot.

Website: Henk de Boer.

Logo: Het **JAZZFLITS**-logo

is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

Volg het jazznieuws op de voet. Ga naar:

<http://www.twitter.com/jazzflits>

JAMSESSIE

Op de vooravond van het Jazzfestival van Belgrado nam Blazin' Quartet deel aan een jamsessie in Jazz Klub Ćekaonica. **Joke Schot** maakte daar op 24 oktober deze zeer sfeervolle foto's.

VARIA

Veel aandacht voor Willem Breuker op Cultura24, Radio 4 en Radio 6

Vanaf 9 december besteedt Cultura24 veel aandacht aan Willem Breuker. De aanleiding hiervoor vormt het documentairedrieluik – te beluisteren op Radio 4 vanaf 15 december – rond de nagelaten componist en jazzmusicus. Bekijk het programma hiernaast:

Radio 4

Op 15, 19 en 22 december duikt documentairemaker Frans van Gorp - met vrienden en geestverwanten – op Radio 4 in de uitgebreide muziekverzameling van Willem Breuker. Radio 4 maakt ook een selectie uit opnamen van Breuker, samengesteld door Co de Kloet en Jesse de Paauw, die vanaf 15 december online te beluisteren zal zijn via <http://concerthuis.radio4.nl/>.

Radio 6

Radio 6 neemt eind december de laatste concerten van het Willem Breuker Kollektief op in het Amsterdamse Bimhuis. Deze zullen te beluisteren zijn in een vijf uur durende Willem Breuker-special op 6 januari in het programma CoLive! NTR-presentator Co de Kloet laat dan historische opnames horen, live-materiaal van de laatste twee concerten van het Willem Breuker Kollektief in het Bimhuis te Amsterdam en interviews met muzikanten en andere Breuker-experts.

Cultura24

Het digitale kanaal Cultura24 zendt drie documentaires over Willem Breuker uit:

North Sea Jazz 1991: Willem Breuker Kollektief

zondag 9 december, 21:40 uur

Registratie van het Kollektief op het North Sea Jazz festival, opgenomen op 12 juli 1991 te Den Haag.

Het nieuwe huis van Olga Zuiderhoek

zaterdag 15 december, 22:00 uur

Documentairemaakster Netty van Hoorn maakte een ontroerende en soms geestige documentaire over het leven van actrice Olga Zuiderhoek na de dood, twee jaar geleden, van haar partner Willem Breuker.

Time is an empty bottle of wine - Willem Breuker

zaterdag 16 december, 20:00 uur

Portret uit 2001 – eveneens gemaakt door Netty van Hoorn - van Willem Breuker en zijn Kollektief. Breuker en consorten worden gevolgd op tournee door de VS, Canada en Europa en tijdens opnamen in Hilversum met zangeres Denise Jannah. (<http://www.cultura.nl/willembreuker>)

